

χ τη κε ή γ η) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): "Αμα κάμουνε ἀνακο-
μιδή καί τότε βροῦνε ἀδέξιονε, λένε ὅτι κείνος ἔβραζε σάν τὸ
κακκάβι Μάν. 2) Ἐπὶ κηροῦ, ἄλυτος, ἄτηκτος Πελοπν.
(Λακων.) Συνών. ἄλειωτος.

*ἀδεξιοστριφογυρίζω, ἀεξιοστρουφοῦρίζω Κάρπ.
(Ἑλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀ δέ ξ ι α καὶ τοῦ ρ. στριφογυρίζω.

Περιστρέφομαι μετὰ δυσθυμίας: Ἄσμ.

Κ' ἡ κόρ' αὐροξὺπνησεν εἰς τ' ἄσπρα σεντονάκια,
ἀεξιοστρουφοῦρισεν ὅς τοῦ ὕπνου τὰ κανάκια.

(κανάκια = χάδια) Πβ. *ἀδεξιανασηκώνομαι.

ἀδεξιώνω Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ δέ ξ ι ος.

Γίνομαι ἀκατάλληλος, ἀνώματος, δύσβατος: Ἀδέξιωσε
πολὺ ὁ δρόμος.

ἀδεξιωσύνη ή, Κεφαλλ. Κρήτ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀδιξου-
σύνη Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀδεξιωσύνη.

Ἀνεπιτηδειότης, ἀνικανότης ἔνθ' ἄν.: Ἐχει ἀδεξιωσύνη
ὅς τῇ δουλειᾷ του Σῦρ. Ἀντίθ. δεξιωσύνη, ἐπιδε-
ξιωσύνη.

ἀδερμάτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδριμάτσιαστος Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δερματσιαστός
<δερματσίαζω.

Ὁ μὴ τοποθετηθεὶς ἐν ἀσκή: Ἐχον διρματσιασμένον
κι ἀδριμάτσιαστος τ' ῥί.

ἀδερμώνιστος ἐπίθ. Ἀθ. ἀδριμών' ὅτους Μακεδ.
(Χαλκιδ.) ἀδριμών' ὅτους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀριμών' ὅτους
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δερμωνιστός
<δερμωνίζω.

Ὁ μὴ κοσκινισθεὶς με δερμώνι, ἥτοι ἀραιὸν κόσκινον
ἔνθ' ἄν.: Ἀδριμών' ὅτου τό 'χου τοῦ δ' τάρ' Χαλκιδ. Ἀρι-
μών' ὅτους ἔμ' νι οὐ σπόρους Αἰτωλ. Ἀριμών' ὅτου σ' τάρ' μὴν
τοῦ πᾶς ὅς τοῦ μύλου Αἰτωλ.

ἀδερφάκι τό, ἀδελφάκι πολλαχ. ἀδερφάκι κοιν.
ἀδριφάκ' βόρ. ιδιώμ. ἀδρεφάκι Βιθυν. (Κατιρ.) Κέρκ.
Σῦρ. κ. ἄ. ἀδεφάτσι Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀερφάτσι
Κάρπ. Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀδερφός. Ὁ τύπ. ἀδελφάκι καὶ
παρὰ Δουκ.

1) Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς κοιν.: Ἐχω ἓνα ἀδερφάκι τριῶν
ἐτῶν κοιν. || Ἄσμ.

Σὰν δυ' ἀδριφάκια ὕκαρδιακὰ π' τὰ κᾶν' μινὰ μητέρα
Μακεδ.

Τρία πράματα μ' ἀρέσασιν εἰς τὸν ἀπάνω κόσμον,
τὸ κάτεργο σὰν πορπατῇ, τὸ ἄλοο σὰ δρέμῃ,
τὰ δυ' ἀερφάτσια τὰ καλά, σὰν εἶναι ἀαπημένα

Κάρπ. Συνών. ἀδερφέλλι 1. β) Ὁ ἀδελφὸς ἡ ἡ
ἀδελφὴ θωπευτικῶς σύνηθ.: Ἄσμ.

Τρίγ' ἀδρεφάκια ἤσινε τὰ πολ' ἀγαπημένα,
τρελλάναν ἓνα Κατρελί, τρελλάνανε κ' ἐμένα

Βιθυν. (Κατιρ.) Συνών. ἀδερφέλλι 2. 2) Φίλος, οἰ-
κεῖος Κρήτ. Παξ. κ. ἄ.: Τοῦ λέω, ρὲ ἀδερφάκι, θὰ μὲ κάμῃς
νὰ πάρω τὴν ἰσόβια (ἀμφίστομος μάχαιρα) Παξ. || Ἄσμ.

Δοῦδε μου καὶ νὰ σοῦ δούδω | νὰ ἴμαστε καλ' ἀδερφάκια
Κρήτ.

ἀδερφάρα ή, Κρήτ. Σῦρ. κ. ἄ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀδερφός.

Μεγάλη κατὰ τὸ ἀνάστημα, μεγαλόσωμος ἀδελφὴ ἡ
μεγαλόσωμος ἀδελφὸς ἔνθ' ἄν.: Ἐχω μὴν ἀδερφάρα!
Σῦρ.

ἀδερφᾶτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδριφᾶτα Λέσβ. ἀδρι-
φᾶτα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ᾶ τ α.

Δίκτην ἀδελφῶν, ἀδελφικῶς: Ἀντοὶ ζοῦν ἀδριφᾶτα. Θὰ
φάμῃ ἀδριφᾶτα.

ἀδερφᾶτο τό, ἀδελφᾶτο Ἀθ. Λαρδαν. Θράκ. Κε-
φαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σκιάθ. ἀδριφᾶτου Μακεδ.
(Καταφύγ. Χαλκιδ.) ἀδερφᾶτο Λαρδαν. Κεφαλλ. Παξ.
Χίος ἀδριφᾶτου Λέσβ. ἀδρεφᾶτο Βιθυν. Παξ. ἀδρι-
φᾶτου Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀδελφᾶτον.

1) Ἀδελφότης, σύλλογος, σωματεῖον θρησκευτικὸν ἡ
φιλανθρωπικὸν Βιθυν. Λαρδαν. Θράκ. Λέσβ. Μακεδ.
(Καταφύγ. Χαλκιδ.) κ. ἄ. Συνών. ἀδερφός. 2)
Οἱ ἔξω τῶν μονῶν μοναχοὶ οἱ ἀντὶ χρηματικοῦ ποσοῦ
λαμβάνοντες παρ' αὐτῶν οἶκημα καὶ ὠρισμένα τρόφιμα
Ἀθ. Πβ. καθισματάρεις. 3) Οἱ συνεισφέροντες,
συνήθως ὁμότεχνοι ἄνδρες, ἐνίοτε δὲ καὶ γυναῖκες, πρὸς
ἐορτασμὸν ἀγίου τινὸς Λαρδαν. Θράκ. Χίος κ. ἄ. β) Ἡ
συνεισφορά, ἣν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τις Χίος. γ) Ἡ
λειτουργία ἡ τελουμένη ὑπὸ συντεχνίας ἡ σωματείου τινὸς
Λέσβ. Χίος: Σήμωρα ὅς τοὺν ἄγι-Διουμήδ' ἔχ' ἀδριφᾶτου Λέσβ.

4) Ἡ ἐπιτροπεία ἡ διευθύνουσα καὶ διαχειριζομένη
περιουσίαν ναοῦ, νοσοκομείου ἡ φιλανθρωπικοῦ καταστή-
ματος Ἀθῆν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. 5) Συνή-
θως πληθ., τὰ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας μερίδια ἀκινήτου
κτήματος ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν Λέσβ.: Ἀντὰ τὰ χουράφια
γραμμὴ εἶν' ἀδριφᾶτα. Συνών. ἀδελφομοίρι.

ἀδερφέλλι τό, ἀμάρτ. ἀδριφέλλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)
ἀδριφέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀδερφός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - ἐ λ λ ι.

1) Ὁ μικρὸς ἀδελφός. 2) Ὁ ἀδελφὸς ἡ ἀδελφὴ
θωπευτικῶς: Ν' ἀφίν' τ' ἀδριφέλλ' μ' νὰ ὀρχιτι νὰ μὴ βλέπ'.
Συνών. ἀδερφάκι.

ἀδέρφι τό, ἀδέλφιν Πόντ. (Κερασ.) ἀδέλφι πολλαχ.
ἀδέρφι κοιν. ἀδέρφ' βόρ. ιδιώμ. ἀδρέφι Κέρκ. Κεφαλλ.
κ. ἄ. ἀδέφι Βιθυν. (Κατιρ.) ἀέρφιν Κύπρ. ἀέρφι Σύμ.
Χίος (Πυργ.) ἀγέρφιν Κύπρ. Πληθ. ἀέρκια τά, Κύπρ.
Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀδέρφιον. Πβ. ἐπιγραφὴν Athen.
Mitteil. 14 (1889) 246 «τῶν ἀδερφήων τὸ μνημῖον τῷτο». Τὸ ἀδέλφιν ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 386, στ. 349 (ἐκδ. ΚΚrumbacher).

